

Koko syksyn ajan olin kauhuissani ja toivoin sormet ristissä, ettei etäkouluun jouduttaisi. Viime kevään etäopiskelusta yläkoulussa oli jäänyt huono maku suuhun, joten ajatuskin siitä uudelleen pelotti. Yläkoulun etäopiskelun aikana minulla oli sellainen olo, että meidät oppilaat oli hylätty ja kaikki vastuu oppimisesta siirretty meille itsellemme.

Hylkäämisen tunne johtui siitä, että muutamaa tuntia lukuun ottamatta mitään oppitunteja ei järjestetty meetissä tai mitenkään muutenkaan opettajajohtoisesti. Joka aamu tuli opettajilta listat tehtäviä ja kirjan sivuja, joiden avulla itse opettelimme kaiken. Työmääräkin oli etenkin alussa mielestäni kohtuuton. Lähes koko loppukevät tuntuikin hukkuvan stressiin koulun takia etenkin, koska yhdeksäs luokka oli peruskoulun tärkein vuosi jatkon kannalta.

Kun kuulin siirtymisestä etäopetukseen kolmannen jakson alussa, olin peloissani. Ensimmäisen etäviikon jälkeen olin kuitenkin enemmän kuin positiivisesti yllätynyt. Helpottavinta oli tajuta, ettei opiskelu eroa merkittävästi normaalista lähiopetuksesta, sillä tunnit noudattavat lähes samanlaista kaavaa kuin lähiopetuksessakin. Alusta asti tuli sellainen olo, ettei meitä tällä kertaa hylätä, vaan opettajien apu on lähellä saatavilla.

Ei etäopiskelu kuitenkaan helppoa ole. Se vaatii paljon enemmän itsekuria kuin lähiopiskelu. Etänä opettajat eivät pysty valvomaan, keskitytkö opetukseen, oletko puhelimella vai nukutko? Itse olen ensimmäisen vuoden opiskelija ja suurin osa kursseista on vielä pakollisia, joten mukana on pakostikin kursseja, jotka eivät henkilökohtaisesti minua kiinnosta. Se on tuonut etäopiskeluun lisähaasteita, sillä huomaan, että sellaisia kursseja kohtaan on entistäkin vaikeampaa pitää motivaatiota yllä. Ne aineet taas, jotka kiinnostavat minua, sujuvat hyvin ja motivaatio on korkealla.

Minulle ensimmäisen vuoden opiskelija on tuonut hieman haasteita myös se, että kaikki opettajat eivät ole vielä tuttuja enkä välttämättä ole edes tavannut heitä kasvotusten. On mielestäni hieman outoa olla tunnilla, jonka opettajaa ei yhtään tunne, ja voin kuvitella, miltä se myös opettajasta tuntuu opettaa ryhmää oppilaita, joista ei välttämättä yhtään tiedä, keitä he ovat.

Toisaalta myös se, että lähes kaikki ovat mustia ruutuja, joilla ei ole kasvoja, ilmeitä tai eleitä, voi tuntua helpottavalta. Itse olen huomannut tämän kursseilla, joissa en ole tuntenut suurinta osaa oppilaista, mutta olemme tehneet paritöitä yhdessä. Itse olen yleensä aika rohkea, mutta paritöiden tekeminen täysin tuntemattomien kanssa yleensä jännittää minua. On tuntunut helpommalta olla tuntemattoman pari, kun kuulee vain toisen äänen. Voisin kuvitella, että sellaisille oppilaille, joita lähiopetuksessa jännittää vastata, koska he pelkäävät muiden reaktioita, tämä voi olla suuri helpotus.

Mielestäni yksi parhaita puolia etäopiskelussa on se, että ajankäyttö on paljon tehokkaampaa, eikä aikaa haaskaannu tarhaan. Esimerkiksi minulla on ollut sekä 3. että 4. jaksoissa hyppärit keskellä päivää. Lähiopetuksessa tämä tarkoittaisi sitä, että istuisin koululla 75 min. Osan ajasta ehkä tekisin läksyjä, mutta ainakin osan ajasta vain odottaisin seuraavan tunnin alkua. Nyt kun olen kotona kaikki hyppärit, voin käyttää sen ajan paljon tehokkaammin. Voin edelleen tehdä koulujuttuja tai sitten voin levätä, mennä kävelylle tai laittaa vaikka ruokaa.

Vaikka etäopiskelu lukiossa on mielestäni sujunut hyvin eikä se ole ollut kovin paljoa lähiopiskelua rankempaa, kaipaen silti normaaliin. Eniten ikävöin ihmisiä ja yhteisöllisyyden tunnetta. Olisi paljon mukavampaa jakaa arkea koulussa ihmisten kanssa kuin olla kotona yksin neljän seinän sisällä lähes kaikki päivät. Olen kuitenkin itse onnellinen siitä, että etäopetus on järjestetty meille näinkin helpoksi, vaikka siinä onkin omat haasteensa. Lohduttavin ajatus mielestäni on se, että tämä on väliaikaista. Vaikkemme vielä tarkkaan tiedä, milloin tämä loppuu, niin kyllä sekin päivä joskus tulee.